Parcial CAP

Curs 2014-15 (18/XI/2014) Duració: 2 hores.

```
1.- (2 punts) Tenim les següents definicions de les classes A. B:
           Object subclass: #A
                 instanceVariableNames: 'a'
                 classVariableNames: ''
                 category: 'Exercicis'
           A subclass: #B
                 instanceVariableNames: ''
                 classVariableNames: ''
                 category: 'Exercicis'
i els següents mètodes:
                      ^ a - 2
       A >> a
       A >> a: unNombre a := unNombre
       B >> a
           | x |
           ^ super a <= 0 ifTrue: [1]</pre>
                            ifFalse: [x := B \text{ new}.]
                                        x a: super a.
                                        x a + 1 1
Respondre les següents güestions:
   1. Avalueu l'expressió B new a: 3; a pas a pas
```

2. Quin és el resultat de l'expressió:

```
| b |
(1 to: 10) collect: [:i|b:=Bnew.
ba: i.
ba]
```

- 3. Podeu simplificar el mètode a de la classe B de manera que no contingui referències a super?
- 4. Expliqueu matemàticament què calcula el mètode a de la classe B

2.- (1 punt) Els mètodes #new i #new: són mètodes d'instància de la classe Behavior, tot i que és habitual que se'ls redefineixi en altres classes. Malgrat són mètodes d'instància de Behavior, usualment es redefineixen com a mètodes de classe. Per exemple, utilitzem Array new: 5 per crear instàncies de la classe Array, i el mètode #new: l'estem enviant a la classe Array. Les redefinicions, doncs, s'acostumen a fer en el Class side. Això aparentment viola la "regla" que diu que en l'herència els mètodes d'instància s'hereten en l'instance side i els mètodes de classe s'hereten en el Class side.

Expliqueu per quina raó no hi ha res d'incorrecte en el fet de redefinir #new i #new: en el Class side.

- **3.-** (*1 punt*) Expliqueu com un bloc pot cridar-se a ell mateix (aconseguint així blocs sense nom, anònims, però recursius). *No podeu suposar que el bloc ha estat assignat a una variable*.
- **4.-** (2 punts) Escriviu un fragment de codi (per ser executat en un Workspace) per trobar totes les classe que implementin el mètode #hash o el mètode #= , però no tots dos a la vegada.
- **5.-** (2 punts) Escriviu un mètode **find:** astring que, enviat a una classe, retorni una col·lecció de selectors tal que els mètodes corresponents contenen aString dins del seu codi font.

Exemple: El resultat d'executar al *Workspace* Object find: 'reflect' hauria de ser una col·lecció amb els selectors de tots aquells mètodes d'Object tals que la string 'reflect' apareix en el seu codi font. En aquest cas obtindriem:

```
#(#perform:withArguments:inSuperclass: #perform:with:
#perform:withArguments: #perform:with:with: #perform:
#perform:with:with:with:)
```

A quina classe cal posar aquest mètode per a que *qualsevol* classe o metaclasse del sistema sigui capaç d'executar-lo? I on el posem, a l'*instance side* o al *Class side*?

6.- (2 punts) Feu un mètode que, donada una classe (una instància de Class, un class object), escrigui a la sortida estàndard el nom de tots els seus ascendents (superclasse, superclasse de la superclasse, etc) amb totes les interficies que implementen.

Exemple: Podriem fer servir aquest mètode dins d'un programa per obtenir una sortida similar a:

```
$ java Problema6 java.lang.reflect.Method

La classe java.lang.reflect.Method es filla de java.lang.reflect.AccessibleObject
i implementa els interfaces:
   java.lang.reflect.GenericDeclaration
   java.lang.reflect.Member

La classe java.lang.reflect.AccessibleObject es filla de java.lang.Object
i implementa els interfaces:
   java.lang.reflect.AnnotatedElement

La classe java.lang.Object no es filla de ningu
i NO implementa cap interface
```

No cal que la sortida del mètode sigui *idèntica* a aquesta, només cal que proporcioni la mateixa informació.

- **1.-**1. L'expressió \mathbf{B} \mathbf{new} \mathbf{a} : 3; \mathbf{a} el que fa és avaluar \mathbf{a} -2, crear una nova instància de \mathbf{B} a la que s'assigna aquest valor \mathbf{a} -2 i tornar a cridar \mathbf{a} sobre aquest nou objecte. Aquesta invocació retorna 1, per tant el resultat final, valor de \mathbf{x} \mathbf{a} + 1, és 2.
- $2 \#(1 \ 1 \ 2 \ 2 \ 3 \ 3 \ 4 \ 4 \ 5 \ 5)$
- 3.- Podem canviar-los trivialment per a-2.
- 4.- Calcula el resultat de dividir per 2 i, si el resultat no és exacte, arrodonir a l'enter més gran. Això queda força clar amb la resposta a la pregunta 2.
- 2.- La resposta està en el mecanisme de les metaclasses. Una classe és sempre instància de la seva metaclasse, que és on es busquen els missatges enviats a la classe. Tota metaclasse és subclasse (indirecte) de Behavior, i hereta, per tant, els mètodes #new i #new:
- 3.- Des de dins del bloc podem fer referència a thisContext closure, on closure és un atribut de MethodContext. Recordeu que gràcies a això Pharo no fa servir la classe BlockContext, ja que a l'atribut closure guardo el bloc en cas que el context actual correspongui al context d'execució d'un bloc (és nil en altre cas). Podem avaluar el bloc amb thisContext closure value: ... (suposant que el bloc té un parametre, tot i que això no treu generalitat a la resposta).

6.- El mètode podria ser similar a: